

Arrest

nr. 129 324 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Gemeente DESTELBERGEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 december 1983.

Op 5 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van een burger van de Unie, namelijk haar dochter R.D., geboren op 26 februari 2010 en van Nederlandse nationaliteit.

Op 13 maart 2014, met kennisgeving op 31 maart 2014, wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of die op 05-09-2013 werd ingediend door:

Naam : A.-N. (...)

Voorna(a)m(en) : R. (...)

Nationaliteit : Kameroen

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : K. (KAMEROEN)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft de volgende documenten niet overgemaakt: een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst (geen roerende of onroerende goederen), een bewijs van financiële steun in het verleden van de gevestigde aan de vreemdeling, een bewijs van inkomsten van de gevestigde EU-burger.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*richtlijn 90/364/EEG, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG*”, van de artikelen 10 en 11 van de grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat in casu de bestreden beslissing schending uitmaakt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht , zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG .

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar het arrest Chen (C-200/02) dd. 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie . In dat laatste arrest oordeelde het Hof van Justitie immers dat de illegaal verblijvende moeder van een (minderjarige) EU-burger recht heeft op een verblijfsrecht in een andere lidstaat, voorzover die ouder daadwerkelijk zorg draagt voor de EU-burger.

Dat verzoekster, als moeder van en zorg dragend voor haar Nederlands kind, a fortiori wel degelijk verblijfsrecht heeft in België.

Dat verzoekster opmerkt dat de ouder van een Belgisch kind geenszins bijkomende bewijsstukken dient over te maken ter ondersteuning van zijn aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie.

Wanneer verweerder vereist dat verzoekster, als ouder van een kind van de Unie, bijkomende bewijsstukken, waaronder een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, een bewijs van financiële steun in het verleden van de gevestigde aan de vreemdeling, een bewijs van inkomsten van de gevestigde EU-burger, dient neer te leggen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsprincipe geschonden wordt.”

2.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de richtlijn 90/364/EEG, zoals vervangen door de richtlijn 2004/38/EG,*
- de artikelen 10 en 11 Grondwet,*
- het gelijkheidsbeginsel,*
- het redelijkheidsprincipe.*

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de richtlijn 90/364/EEG zoals vervangen door de Richtlijn 2004/38/EG. Verzoekende partij meent dat zij ingevolge het arrest Chen verblijfsrecht zou hebben in België, zonder dat zij bijkomende bewijsstukken zou dienen over te maken ter ondersteuning van haar aanvraag. De artikel 10 en 11 Grondwet zouden zijn geschonden.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Het eerste middel is dan ook, gelet op dit gebrek aan directe werking, onontvankelijk.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek, als zou zij als ouder van een Nederlands kind een automatisch recht op verblijf hebben, laat verweerder ten overvloede gelden dat o.m. artikel 7 van de Richtlijn in de voorwaarden voorziet waaraan EU-burgers en hun familieleden dienen te voldoen voor een verblijf in het Rijk. Verzoekende partij haar beschouwingen alsdat zij als het ware ‘vanzelf’ een verblijfsrecht zou genieten, zijn dan ook geenszins correct.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat de belangen van haar (Nederlands) kind worden geschaad door de bestreden beslissing, onder verwijzing naar het arrest Zhu en Chen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij onderhavig annulatieberoep instelt in eigen naam, en niet in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig Nederlands kind, zodat zich de vraag stelt naar het belang van verzoekende partij bij haar kritiek.

Verder laat verweerder gelden dat de feitelijke omstandigheden van het arrest Zhu en Chen dd. 19.10.2004, niet vergelijkbaar zijn met deze in casu.

In de geciteerde zaak wordt door het Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat het gemeenschapsrecht:

“in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven” (onderlijning toegevoegd).

Ter zake dient te worden vastgesteld dat:

- Verzoekende partij niet aantoont op welke basis haar kinderen (of minstens haar Nederlandse dochter) het verblijfsrecht in België zouden hebben bekomen en of dit op grond van het EG-recht is,*
- Verzoekende partij volstrekt in gebreke blijft om aan te tonen dat zij het kind noodzakelijk begeleidt, zij het kind effectief verzorgt en zij effectief de bewaring/gezag heeft over het kind, hoewel deze voorwaarden nochtans gesteld worden in het arrest.*
- Verzoekende partij evenmin aantoont dat de vader van haar Nederlandse dochter niet in staat is voor haar te zorgen.*

Verzoekende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het vernoemde arrest, maar slaagt er niet in dit toe te passen op haar zaak.

De vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekende partij kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Voorts poogt verzoekende partij zich te beroepen op een schending van het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 en 11 Grondwet. Zij duidt daarbij echter niet aan in welke mate er volgens haar sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Zij blijft in gebreke een categorie van vreemdelingen aan te duiden t.o.v. wie zij ongelijk zou worden behandeld.

Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen. (R.v.V. nr. 18.975 van 21 november 2008)

De verzoekende partij toont niet aan er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan de specifieke situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont met haar vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Los van de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken welke bepaling(en) van de aangehaalde richtlijnen zij geschonden acht, dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijnen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen.

Waar de verzoekende partij meent dat zij als moeder en verzorger van een Nederlands kind op grond van het arrest Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu & Chen t. Secretary of State for the Home Department) automatisch, dit is zonder het voorleggen van bijkomende bewijsstukken ter ondersteuning van de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, recht heeft op verblijf in het Rijk, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie in het desbetreffende arrest oordeelde dat aan het verblijfsrecht van minderjarige Unieburgers ieder nuttig effect ontnomen zou worden indien de ouder die derdelander is en die daadwerkelijk voor hen zorgt, niet zou worden toegestaan om samen met hen in de gastlidstaat te verblijven. Het Hof van Justitie preciseert echter dat de minderjarige Unieburger gedekt moet zijn door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van de ouder die derdelander is wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst. In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het verwijzen naar dit arrest en de stelling dat zij geen bijkomende bewijsstukken aangaande haar financiële situatie dient voor te leggen, zonder echter verder de geciteerde rechtspraak toe te passen op haar individuele geval. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet op deze rechtspraak baseren en kan het middel niet worden aangenomen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, blijkt uit het arrest Chen geenszins dat zij niet langer gehouden zou zijn tot het overleggen van de gevraagde stukken.

Waar zij de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot de stelling dat het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de grondwet worden geschonden, omdat de ouder van een Belgisch kind geenszins bijkomende bewijsstukken dient voor te leggen, terwijl van haar, als ouder van een Nederlands kind, vereist wordt dat zij bijkomende stukken omtrent haar financiële situatie voorlegt. Zij gaat er hierbij echter eveneens aan voorbij dat de aanvragen van familieleden van een Belg enerzijds en aanvragen van familieleden van een burger van de Unie verschillende situaties betreffen die aan verschillende wettelijke voorwaarden zijn onderworpen. Met haar beknopt betoog toont zij niet aan dat het verschil in behandeling ongeoorloofd is of niet redelijk te verantwoorden. Evenmin toont zij met concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties op een verschillende manier behandeld zijn. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet aannemelijk worden gemaakt. Waar de verzoekende partij de toetsing vraagt aan de artikelen 10 en 11 van de grondwet, wijst de Raad er op dat hij hiervoor niet bevoegd is en dat de rechtstreekse toetsing van deze bepalingen toekomt aan het Grondwettelijk Hof.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verzoeksters kind over de Nederlandse nationaliteit beschikt.

Dat verzoekster samen met haar kind een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster en haar kind niet langer op het Belgische grondgebied mogen verblijven.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken .

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België samen met haar kind geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België."

2.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM,*
- het proportionaliteitsbeginsel.*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Het minderjarige kind wordt geacht het verblijfsstatuut van haar moeder te volgen, zodat zij samen met haar moeder gevolg dient te geven aan de aan verzoekende partij betekende verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij voert geen hinderpalen aan die zouden verhinderen dat zij samen met haar kind een gezinsleven zou uitbouwen in Kameroen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een inbreuk op het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond, daar waar de burgemeester van de gemeente Destelbergen terecht toepassing heeft gemaakt van de toepasselijke wettelijke bepalingen. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar minderjarige dochter om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij met haar dochter op hetzelfde adres verblijft is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar minderjarige dochter. Gelet op het feit dat zij op hetzelfde adres verblijven en gelet op het administratief dossier kan in casu worden besloten dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij en haar dochter ten gevolge van de bestreden beslissing niet langer op het Belgisch grondgebied mogen verblijven, hetgeen zij als een verregaande inbreuk op haar privé- en gezinsleven en als niet proportioneel beschouwt, doch laat met haar betoog na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen van een privé- of gezinsleven elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en uit het voorgaande, niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Het middel luidt als volgt:

“Het is in het belang van het kinderen van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van hun moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kind, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en haar kind in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kind) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.”

2.3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het derde middel het volgende op in haar nota:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 6, 9, 19 en 27 IVRK.

Verzoekende partij beroept zich op de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het IVRK.

De vraag stelt zich welk belang verzoekende partij heeft bij haar derde middel, nu de vordering niet namens het kind werd ingesteld (R.v.St. 9 november 1994, nr. 50.131).

Verder laat verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verweerder acht dit middel dan ook onontvankelijk.

Uiterst ondergeschikt laat verweerder m.b.t. bovenvermelde vermeende schendingen van het IVRK gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Hieronder dient te worden begrepen het verblijfsrecht en de plicht om vrijwillig een bevel dat de ouders werd gegeven om het grondgebied te verlaten, uit te voeren (Arbh. Antwerpen nr. 41.351 dd. 19.06.2002, T. Vreemd. 2003, afl. 1, 70).

Zoals reeds vermeld, heeft de verwerping van de aanvraag van verzoekende partij niet tot gevolg dat verzoekende partij van haar kind wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Aangezien niets verzoekende partij belet haar kind mee te nemen en aangezien zij ook in gebreke blijft aan te tonen waarom zij haar kind niet zou kunnen meenemen naar haar land van herkomst, is naar het oordeel van de verweerder hoegenaamd niet aangetoond waarom het kind de bescherming en de zorg die het nodig heeft van zijn ouders (art. 3.2 Kinderrechtenverdrag) zou ontberen.

Het zou slechts deze bescherming en zorg ontberen indien zij haar kind zou achterlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de rechten van het kind wel degelijk gerespecteerd heeft en dat het slechts de keuze van de ouder is op welke wijze hij zijn gezinsleven zal verder zetten.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. De artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (BS 17 januari 1992, hierna: het Kinderrechtenverdrag), waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luiden als volgt:

“Artikel 6 Recht op leven en ontwikkeling van het kind

1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

(...)

Artikel 9 Scheiding kind van de ouders en recht op omgang

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die

Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).

(...)

Artikel 19 Bescherming tegen kindermishandeling

1. De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijk of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, terwijl het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

2. Deze maatregelen ter bescherming dienen, indien van toepassing, doeltreffende procedures te omvatten voor de invoering van sociale programma's om te voorzien in de nodige ondersteuning van het kind en van degenen die de zorg voor het kind hebben, alsmede procedures voor andere vormen van voorkoming van en voor opsporing, melding, verwijzing, onderzoek, behandeling en follow-up van gevallen van kindermishandeling zoals hierboven beschreven, en, indien van toepassing, voor inschakeling van rechterlijke instanties.

(...)

Artikel 27 Levensstandaard

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind.

3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting.

4. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om het verhaal te waarborgen van uitkeringen tot onderhoud van het kind door de ouders of andere personen die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind dragen, zowel binnen de Staat die partij is als vanuit het buitenland. Met name voor gevallen waarin degene die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind draagt, in een andere Staat woont dan die van het kind, bevorderen de Staten die partij zijn de toetreding tot internationale overeenkomsten of het sluiten van dergelijke overeenkomsten, alsmede het treffen van andere passende regelingen."

De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), en daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen schendt, de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). voorts duidt de verzoekende partij evenmin aan waarom het belang van het kind een verblijf in België vergt en niet een verblijf in haar land van nationaliteit (Nederland).

Het middel is onontvankelijk.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht". Daarnaast meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster de volgende documenten niet heeft neergelegd : een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, een bewijs van financiële steun in het verleden van de gevestigde aan de vreemdeling, een bewijs van inkomsten van de gevestigde EU-burger.

Dat evenwel verzoekster ter staving van haar aanvraag wel degelijk volgende bewijsstukken heeft overlegd : attest OCMW –Destelbergen (waaruit blijkt dat verzoekster geen financiële steun ontvangt), “attestation de non-revenus”, “attestation de non-propriété”, verklaring (en loonbrieven) van vader van verzoeksters kind, en “overeenkomst voor opleiding” (cf. stuk 2).

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met deze door verzoekster neergelegde stukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.”

2.4.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het vierde middel het volgende op in haar nota:

“In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,*
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting,*
- manifeste beoordelingsfout.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

8/9

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet kan worden aangenomen.

Verzoekende partij houdt voor dat zij wel voldoende bewijsstukken heeft voorgelegd, met name: een attest van het OCMW van de gemeente Destelbergen, “attestation de non-revenus”, “attestation de non-propriété”, verklaring (en loonbrieven) van de vader van verzoekende partij haar kind en een overeenkomst voor opleiding.

Op 5.9.2013 diende verzoekende partij een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Daarbij werd aan verzoekende partij gevraagd om de volgende documenten voor te leggen:

- bewijs van onvermogen uit het land van herkomst (geen roerende of onroerende goederen),*
- bewijs van financiële steun in het verleden van de gevestigde aan de vreemdeling,*
- bewijs van inkomsten van de gevestigde EU-burger,*
- bewijs dat men niet ten laste is van het OCMW.*

Op 29.11.2013 werd door de raadsman van verzoekende partij een brief gericht aan verweerder. Daarbij werd gesteld dat “als moeder van een kind dat de Nederlandse nationaliteit heeft, diende cliënte in analogie van een aanvraag tot verblijf in functie van een Belgisch kind enkel haar paspoort en de geboorteakte van haar kind te overhandigen, wat is gebeurd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.’

Voorts werd een inventaris van stavingstukken opgenomen bij de brief, doch daaruit blijkt dat de stukken die werden opgenomen in deze inventaris niet werden voorgelegd bij de afgifte van de brief. Een attest van het OCMW werd wel bij de brief gevoegd.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij – i.t.t. hetgeen zij voorhoudt – geenszins de volgende documenten heeft overgemaakt:

- "attestation de non-revenus",
- "attestation de non-propriété",
- verklaring (en loonbrieven) van de vader van verzoekende partij haar kind,
- een overeenkomst voor opleiding.

Immers blijkt dat verzoekende partij enkel een attest van het OCMW van Destelbergen overmaakte, terwijl verzoekende partij voorts uitdrukkelijk stelde dat enkel een paspoort en geboorteakte van het kind zouden moeten worden overgemaakt.

9/9

Verzoekende partij kan niet dienstig naar stukken verwijzen in haar verzoekschrift die zij, blijkens nazicht van het administratief dossier, niet bij haar aanvraag, noch bij een latere actualisatie heeft gevoegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij niet de gevraagde documenten heeft overgemaakt. De verweerder merkt op dat de burgemeester van de gemeente Destelbergen geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De burgemeester van de gemeente Destelbergen handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat de burgemeester een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten neemt nu de verzoekende partij heeft nagelaten bepaalde in de bestreden beslissing opgesomde documenten over te maken en zij geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij vornoemde stukken wel heeft neergelegd, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 september 2013 bij de gemeente Destelbergen een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter. Hierbij legde zij luidens het aanvraagformulier bijlage 19ter volgende documenten voor: de geboorteakte van haar dochter ter staving van de bloedverwantschap en daarnaast een paspoort.

Daarnaast vermeldt de bijlage 19ter dat zij verzocht wordt binnen de drie maanden volgend op de aanvraag (dus ten laatste op 4 december 2013) volgende documenten voor te leggen:

- Bewijs van onvermogen uit het land van herkomst (geen roerende of onroerende goederen)
- Bewijs van financiële steun in het verleden van de gevestigde aan de vreemdeling
- Bewijs van inkomsten van de gevestigde EU-burger
- Bewijs dat men niet ten laste is van het OCMW.

Blijkens het administratief dossier verstuurde de raadsman van de verzoekende partij op 29 november 2013 weliswaar een brief met betrekking tot de gevraagde bewijsstukken naar de gemeente, doch hieraan werd enkel een bewijs toegevoegd dat zij geen OCMW-steun geniet. Weliswaar vermeldt de brief van de raadsman aan de verzoekende partij aan de gemeente in haar inventaris van stavingsstukken volgende stukken: “*kopie nationaal paspoort cliënte, afschrift geboorteakte, kopie paspoort en verklaring omtrent bezit van het Nederlandschap kind, overeenkomst aangaande kind, getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlandse taallessen*”, deze blijken zich niet in het administratief dossier te bevinden.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij “*ter staving van haar aanvraag wel degelijk volgende bewijsstukken heeft overlegd: (...), ‘attestation de non-revenus’, ‘attestation de non-propriété’, verklaring (en loonbrieven) van vader van verzoeksters kind, en ‘overeenkomst voor opleiding’*”, strookt dit niet met het administratief dossier, dat geen van deze stukken bevat. In de mate dat de verzoekende partij wenst dat met deze stukken rekening wordt gehouden nu zij ze aan haar verzoekschrift toevoegt, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de gemeente, en kan er op worden gewezen dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet kenbaar waren gemaakt op dat ogenblik. De verzoekende partij laat na te bewijzen de betreffende stukken te hebben overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten niet te motiveren waarom met stukken - waarvan zij meent dat zij ze heeft voorgelegd doch waarbij dit niet blijkt uit het administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt – geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de aanvraag.

Verder gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. In casu heeft de verwerende partij geheel binnen haar bevoegdheid vastgesteld dat de verzoekende partij bepaalde stavingsstukken niet heeft voorgelegd zodat het recht op verblijf haar geweigerd dient te worden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN